

Verstoten

Chris Ryan bij Boekerij:

Hebzucht

Codenaam: verkenner

De achtste man

Doelwit

Executie

Krachtstrijd

Het laatste wapen

Tegenaanval

Vuurgevecht

Bloedbroeders

Killzone

Complot

Osama

Schietschijf

Missie 1

Missie 2

Missie 3

Missie 4

De krijgsheren

Terroristenjager

Spervuur

Moordcommando

Dodenlijst

Vijandig gebied

Machtsspel

Geen genade

Global strike

Klopjacht

Code zwart

Rood gevaar

Verstoten

boekerij.nl

Chris Ryan

Verstoten

Vertaald door Ralph van der Aa

De vertaler bedankt L.H.K.L. Wolf voor zijn hulp.

ISBN 978-90-225-9914-3

ISBN 978-94-023-2129-6 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Outcast*

Vertaling: Ralph van der Aa

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld © Shutterstock

Auteursfoto: Mick Kavanagh Photography

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2022 Chris Ryan

© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Santiago, Chili

Officier Jamie Carter stond aan de rand van het oefenterrein. De stevige middagbries woei door zijn donkere haar, en hij zou er heel wat voor overhebben om ergens anders te zijn.

Een eindje verderop kwamen de laatste soldaten uit de vrachtwagens die hen vanaf de hoofdcamp, twee kilometer verderop, hiernaartoe hadden gebracht. Er waren in totaal twintig jongens. Rekruten van de Poema's, de nieuwste brigade van de Chileense Special Forces.

Carter moest zichzelf eraan herinneren dat deze jongens het neusje van de zalm waren. De beste soldaten van het land. Ook al gedroegen sommigen zich helemaal niet zo.

Carter had zich de afgelopen maand elke dag even na zonsopgang bij het kamp gemeld om toezicht te houden op een trainingsprogramma voor de rekruten. Onder zijn leiding hadden de jongens uren op het oefenterrein en in leslokalen doorgebracht, waar ze schietoefeningen hadden gedaan, parcoursen hadden afgelegd, navigatie- en observatietechnieken hadden bestudeerd en daar tussendoor loodzware conditietrainingen hadden gedaan.

Nu stonden ze op het punt met een nieuwe oefening te beginnen.

Ze hadden zich verzameld aan de rand van een terrein dat ongeveer zo groot was als een voetbalveld. Honderd meter ver weg, in het

midden van het veld, waren met zand gevulde autobanden twee meter hoog opgestapeld zodat ze een doolhof vormden, waarvan de verschillende ingangen waren te herkennen aan deuren die aan houten omlijstingen hingen.

Het bandendoolhof maakte deel uit van een groter militair oefenterrein. Erachter bevonden zich schietbanen, speciale zones voor het oefenen met granaten en mortieren, velden waar lichamelijke oefeningen werden gedaan en waar loopgraven werden aangelegd. Alles wat de soldaten moesten weten om tot een capabele SF-eenheid gevormd te worden.

Het kamp bevond zich in een dorre vallei en werd omgeven door een allegaartje van kreupelhout, struikgewas, kale heuvels en geïrrigeerde akkers. De pieken van de bergen in de verte waren gehuld in wolkenlierten. Het dichtstbijzijnde plaatsje was acht kilometer ver weg, en ze bevonden zich vijftig kilometer ten noorden van Santiago.

Een godvergeten gat.

Carter was een paar weken eerder gearriveerd, voor een stationering van twee jaar. Een herhalingstraining, hadden ze het bij het Regiment genoemd. Training in het buitenland van bevriende SF-eenheden.

Carter had er een ander woord voor: de hel. Stationeer een Blade ergens een paar jaar op het platteland om toezicht te houden op de opleiding van een stelletje ondermaatse rekruten. Train een groep soldaten een half jaar tot ze het vereiste niveau hebben bereikt, zwaai ze uit en ga verder met de volgende groep.

En begin weer van voren af aan.

Niemand hield van herhalingstrainingen. Dat was een feit. Het was eenzaam en geestdodend werk, en de wetenschap dat de meeste rekruten er met de pet naar zouden gooien zodra jij je hielen had gelicht maakte het lastig om gemotiveerd te blijven. Maar Carter wist dat het voor de Britse regering heel lucratief was. Landen waren be-

reid een klein vermogen neer te leggen voor het voorrecht hun soldaten te laten opleiden door iemand van het Regiment. Nog belangrijker was dat de opleidingen officieel werden goedgekeurd door Whitehall: het aanzien van de SAS was een nuttig hulpmiddel om in de gunst te komen bij ordinaire dictators en buitenlandse regeringsleiders.

Het leek niemand een reet te kunnen schelen dat de kerels die je opleidde op een dag misschien wel tegenover je zouden staan op het slagveld.

Een paar jaar geleden had een of andere slimmerik de regels veranderd, zodat het geld dat met deze contracten werd verdiend niet meer naar de schatkist vloeide maar rechtstreeks naar Hereford. Nu bestond zo ongeveer de helft van het werk dat door de jongens werd gedaan uit trainingsprogramma's voor buitenlandse legers.

Maar het bleef een rotklus.

Carter wist dat hij puur om politieke redenen in Chili was. De Britse regering huurde een basis in het zuiden van het land, die van cruciaal belang was voor luchtoperaties rondom de Falklandeilanden, mocht het daar ooit weer misgaan. In ruil daarvoor had Whitehall ermee ingestemd dat SAS'ers zouden helpen bij het opleiden van een nieuwe geheime SF-eenheid, waarvan de rekruten afkomstig waren uit de Chileense strijdkrachten.

Carter herinnerde zichzelf eraan dat hem nog drieëntwintig ellendige maanden te wachten stonden.

En dat allemaal omdat ik de verkeerde mensen pissig heb gemaakt.

Carter verdrong zijn boosheid en liep met grote passen naar de soldaten. Ze waren gekleed in hun standaard camouflage-uniform – niemand droeg tegenwoordig nog een zwarte uitrusting bij het binnenvallen van huizen, zelfs de jongens in Hereford niet. Vijftien Poema's droegen een M4 over hun schouder, de andere een Franse PGM, een scherpschuttersgeweer met .338 patronen. Ze hadden allemaal een semiautomatisch Beretta Px4 Storm-pistool in een beenholster

als handwapen. Ook had elke rekrut een ballistische helm, een tactisch vest met voor en achter kogelwerende platen, en knie- en elleboogpads. In de zakken aan de voorkant van hun vest zaten L2-granaten, flashbangs, extra magazijnen, een zender, een keelmicrofoon en een koptelefoon.

Carter droeg hetzelfde uniform als de anderen, zij het één rang hoger. Het Regiment wilde graag dat de instructeurs die het stuurde zo min mogelijk opvielen, hoofdzakelijk uit veiligheidsoverwegingen. De trainers konden zich beter zo veel mogelijk vermengen met de reguliere soldaten, vooral als Whitehall de relatie met de plaatselijke regering niet aan de grote klok wilde hangen. Carters stemming werd er alleen maar slechter van doordat hij elke dag een buitenlands uniform aan moest doen.

Hiervoor ben ik niet bij het Regiment gegaan, dacht hij. Om een uniform van een tweederangs leger aan te trekken en een stelletje amateurs te trainen. Ik heb hier niets te zoeken.

Carter had niets tegen de jongens persoonlijk. Ze waren niet anders dan de soldaten die hij in een heleboel andere landen had opgeleid gedurende de negen jaar dat hij bij het Regiment zat. Hij wist echter hoe het bij deze eenheden werkte. Vaak waren de trainingsprogramma's pure tijdverspilling. Of een rekrut wel of niet slaagde had weinig te maken met zijn capaciteiten als soldaat en een heleboel met politiek.

In theorie was Carter hier om een zeer gedisciplineerde elite-eenheid te vormen. Maar in werkelijkheid was hij eerder een officier die de veiligheid op het oefenterrein moest waarborgen.

Het was zoiets als een coach die het WK had gewonnen een kroegelftal laten trainen.

‘Oké jongens,’ begon hij. ‘Dit is de situatie.’

De soldaten luisterden aandachtig terwijl hij hen op de hoogte stelde van de achtergrond van de missie. Het plaatje voor ze schetste. Carter sprak duidelijk en langzaam. Hoewel deze jongens redelijk

vloeiend Engels spraken, hadden sommige moeite met zijn Noord-Engelse accent.

‘Terroristen hebben de Japanse ambassade in Santiago bezet,’ zei hij terwijl hij met een hand in de richting van het bandendoolhof zwaaide. ‘Alle pogingen om tot een vreedzame oplossing te komen zijn op niets uitgelopen. Een uur geleden hebben de gijzelnemers een van de gijzelaars doodgeschoten. Ze dreigen nu elk uur een burger om het leven te brengen als niet al hun eisen worden ingewilligd. De president is op de hoogte gesteld en heeft zijn goedkeuring gegeven om de situatie met geweld op te lossen. Hier komen jullie in beeld.’

Hij pauzeerde even en keek hen een voor een aan. Carter had de rekruten al een paar weken kunnen inschatten en had al snel doorgehad wie de klus aankonden. Dat waren er maar een paar. Toegewijde professionals. Jongens die echt hun best deden en zichzelf serieus namen ondanks de belabberde soldij en het politieke gekonkel. Jongens die van hun fouten wilden leren.

De meeste anderen wilden wel maar konden niet. Eerlijke soldaten, maar niet mans genoeg om elitesoldaten te worden. Carter had geen problemen met hen, zolang ze hun aandeel leverden, deden wat hun werd opgedragen en niet de kantjes eraf liepen.

Maar een paar jongens hadden niets in de buurt van een SF-eenheid te zoeken.

Meteen al bij zijn aankomst was Carter verbijsterd geweest door de slechte prestaties van sommige rekruten op het oefenterrein. Hij had soldaten gezien die in paniek raakten wanneer ze een granaat moesten gebruiken, hem per ongeluk voor hun voeten lieten vallen in plaats van hem naar hun doelwit te gooien. Een paar rekruten hadden hun flankdekking verwaarloosd of waren te ver voor hun collega's uit gerend tijdens schiet- en verplaatsingsoefeningen. Instructies over navigatie en kaartlezen waren aan dovemansoren gericht geweest. Sommigen waren heel laks met hun wapens omgegaan.

Bij het Regiment haalde je de rotte appels er al snel tijdens het se-

lectieproces uit. Rekruten die je tijd verspilden hielden het niet lang vol.

Hier zat er voor Carter niets anders op dan om knarsetandend met ze door te gaan.

‘Scherpschutters,’ zei hij, ‘hebben de ambassade de afgelopen vierentwintig uur geobserveerd. We weten dat er binnen zestien ambassademedewerkers en burgers worden gegijzeld en dat er acht terroristen zijn. Die moeten nu worden uitgeschakeld, om verder bloedvergieten te voorkomen.’

Hij keek in de richting van de commandant van de eenheid. Kapitein Carlos Medel was een toegewijde, oprechte kerel van begin dertig, groot en slank, met een kin die zo ver uitstak dat je je jas eraan kon ophangen. Hij was een heel behoorlijke soldaat die als een van de weinigen zijn rang op eigen kracht leek te hebben verdiend. Hij was diplomatiek en moest niets hebben van opschepperij en gebabbel over koetjes en kalfjes. Hij was ook een van de weinige vrienden die Carter in Chili had gemaakt. Ze gingen regelmatig een paar biertjes drinken in een kroeg in Santiago.

‘Kapitein, ik wil dat u een inval op verschillende plekken voorbereidt,’ zei Carter. ‘U hebt dertig minuten de tijd. Dan wil ik dat u een aanval op de ambassade uitvoert. Begrepen?’

‘Geen probleem,’ zei Medel.

‘Ik zou de belangrijkste aanvalsgroep moeten leiden, kapitein,’ bracht een van de soldaten naar voren.

Carter verplaatste zijn blik naar de rekrut die dat had gezegd. Fabian Vargas. Een van de rotte appels. Een joch van begin twintig met een papperig gezicht. Na één blik op hem te hebben geworpen had Carter zich afgevraagd hoe het hem in vredesnaam was gelukt geselecteerd te worden voor de Special Forces. Toen hij dat aan Medel had gevraagd, had die zijn hoofd geschud en iets gemompeld over de vader van de knul, een generaal die onlangs tot stafchef van de president was benoemd. Carter had Vargas meteen al niet gemogen, en

sindsdien had hij niets gezien waardoor hij van mening was veranderd.

Een dag eerder hadden ze een situatie met een gewonde maat geoefend. Een makkelijke oefening. Een paar jongens renden naar een soldaat die deed of hij gewond was, tilden hem op en droegen hem naar een veilige plek terwijl hun collega's dekkingsvuur gaven. Vargas had het klaargespeeld om zelfs die opdracht te verpesten, door de gewonde jongen te laten vallen terwijl ze zich uit de voeten maakten. De man was een regelrechte ramp.

'Geef mij de leiding, kapitein,' herhaalde Vargas. 'Ik zal die teringlijers in de pan hakken en de *gringo's* laten zien hoe wij het hier aanpakken.'

Carter schoot in de lach. 'Het enige waar jij leiding aan zou moeten geven is de rij bij de veldkeuken, dikke lamzak.'

Een paar rekruten gniffelden besmuikt. Vargas staaarde de instructeur met van woede op elkaar geklemde kaken aan. Zijn reactie liet Carter koud. Hij was hier niet om een arm om de schouders van de soldaten te slaan en ze een goed gevoel over zichzelf te geven. Toen drong er iets tot hem door en veranderde zijn gezichtsuitdrukking.

'Waar is je geweer, godverdomme?' vroeg hij op hoge toon.

De soldaten vielen meteen stil, omdat ze aanvoelden dat hun instructeur ontstemd was. Vargas werd rood en wreef in zijn nek.

'Ik vroeg je iets,' grauwde Carter.

'In de vrachtwagen,' antwoordde Vargas. 'Vergeten. Geen ramp.'

'Ik ben "meneer" voor jou.' Carter duwde met een priemende wijsvinger tegen de slappe borst van de Chileen. 'Regel nummer één: je hebt altijd je wapen bij je. Het mag nooit verder dan een armlengte van je verwijderd zijn. Dat is een basisregel.'

'Het was een vergissing... meneer,' antwoordde Vargas defensief.

'Kan me geen reet schelen.' Carter stapte nog dichterbij hem toe, zodat hij bijna tegen de rekrut aan stond. 'Begin deze oefening serieus te nemen. Doe ons anders allemaal een lol en sodemieter op.'

Vargas staarde hem aan, met op elkaar geperste lippen. Hij zei niets.

‘Ik verstond je niet,’ zei Carter.

‘Ja, *meneer*.’

‘Godsamme. Ga als de sodemieter je wapen halen.’ Carter keek toe hoe Vargas naar de vrachtwagen rende en wendde zich toen tot de anderen. ‘Wachten jullie op een uitnodiging of zo? In de benen. De klok tikt.’

Medel draaide zich om en schreeuwde bevelen naar een van zijn ondergeschikten. Victor Ramirez was een gedrongen gozer met steeltjehaar, dicht bij elkaar staande ogen en zulke wijde neusvleugels dat het leek of hij een golfbal had opgesnoven. Hij was de explosievenexpert van het team. De jongen die de deuren opblies. Hij was ook een humeurige klootzak. Carter was ongeveer net zo op hem gesteld als op alcoholvrij bier en tofu.

Snel verzamelden de soldaten zich aan de rand van het terrein terwijl hun kapitein in het midden van de halve cirkel op een knie ging zitten. Ze leken wel voetballers die voor een grote wedstrijd een pep-talk van de trainer kregen. Carter keek van een afstandje toe hoe Medel een ruwe kaart van het bandendoelhof op de grond improviseerde door met takjes de wanden en met steentjes de ingangen te markeren. Vervolgens deelde hij zijn manschappen in in vijf groepen van drie man en vertelde hij de jongens wie waarheen zou gaan.

Ondanks het feit dat de soldaten het oefenterrein kenden, wisten ze niet welke indeling hun binnen te wachten stond. Om het verrassingselement te vergroten had Carter de ochtend met een paar assistenten op het terrein doorgebracht om een paar vallen op te zetten. Schietkaarten die gemaskerde terroristen en gijzelaars symboliseerden waren op stukken triplex bevestigd en op strategische plekken in de vertrekken geplaatst; sommige waren verborgen achter meubels of bevonden zich op enkele centimeters naast de gijzelaars. Er waren boobytraps bevestigd: rookgranaten die afgingen door struikeldraad

dat op enkelhoogte of borsthoogte was gespannen, omdat jongens die een inval uitvoerden vaak gefocust waren op de grond en dreigingen op ooghoogte dan over het hoofd zagen.

Carter nam aan dat dat een intuïtief dingetje was.

Medel ging verder met de briefing.

Carter keek op zijn G-Shock en telde de minuten af.

Terwijl hij toekeek en wachtte, welde de woede weer in hem op. Dezelfde woede die hij een paar maanden eerder in Hereford had gevoeld toen ze hem hadden verteld wat zijn nieuwe klus zou worden.

De hoge piefen hadden hem verraden, daar was hij van overtuigd. Er was geen goede reden geweest om hem voor een trainingsopdracht naar Zuid-Amerika te laten vliegen. Ze hadden Carter met een shit-klus opgezadeld om hem te straffen.

Elf maanden eerder was alles anders geweest. Toen was hij de ster van het Regiment. De held van de bestorming van Bamako.

Carter was in Mali gestationeerd om daar de veiligheidstroepen te helpen trainen terwijl de rest van het land naar de verdoemenis ging. Een absurde opdracht, die hij echter zonder morren had geaccepteerd.

Op een ochtend, toen hij vijf maanden in Mali was, werd hij gebeld door iemand van wie hij de stem niet herkende. En die van de minister van Defensie bleek te zijn.

Er had een terroristische aanslag plaatsgevonden. Gewapende mannen van een splintergroep van Islamitische Staat waren een van de populairste hotels van de stad binnengevallen. Tientallen westerse hulpverleners, zakenmensen en ambassademedewerkers zaten vast. De veiligheidstroepen vonden het lastig om hun reactie te coördineren en de minister wilde dat Carter ging helpen om de inval te helpen organiseren.

Op dat moment was Carter aan het werk op het oefenterrein dat zich kilometers buiten de stad bevond. Hij had snel zijn uitrusting

verzameld, die in zijn burgerauto gegooid en was naar het hotel gescheurd. Daar had hij zijn kogelvrije vest aangetrokken, zijn M4 met geluiddemper gepakt en zijn militaire identiteitskaart getoond aan de agenten die de afzetting rond het hotel vormden. Hij had hun gevraagd waar hij de terroristen kon vinden.

Binnen een paar minuten had hij de hotellobby gezuiverd en drie gijzelnemers uitgeschakeld.

Vervolgens had Carter zich gericht op het zuiveren van de bovenverdiepingen van het hotel, waar de overige terroristen zich met de gijzelaars hadden verschanst. Hij was in allerijl de veiligheidstroepen aan het organiseren toen hij een kil telefoontje kreeg van Nigel Brathwaite, de Britse ambassadeur, die hem te verstaan had gegeven dat hij zich moest terugtrekken.

‘Dit is jouw taak niet,’ had Brathwaite door de telefoon gebruld. ‘Je bent hier in een puur adviserende hoedanigheid. Laat het aan de plaatselijke politie en strijdkrachten over. Dat is godverdomme een bevel.’

Carter had hem genegeerd. Daar had hij niet over na hoeven te denken. Er stonden levens op het spel. Hij was in de positie om daar iets aan te doen. Hij ging zich niet terugtrekken.

De aanval op het hotel werd perfect en vlekkeloos gepland. Een snelle, gecoördineerde aanval om de terroristen uit te schakelen zonder de levens van onschuldige burgers in gevaar te brengen. Carter had de veiligheidstroepen stap voor stap door het proces geleid.

Het felle vuurgevecht in het hotel had nog geen vier minuten geduurd. Tegen de tijd dat het voorbij was, waren twaalf terroristen gedood. Daar stond de dood van één beveiligder van het hotel tegenover. Achtenvijftig gijzelaars waren gered, onder wie de Britse zaakgelastigde en verscheidene Amerikaanse staatsburgers.

Carter betwijfelde of veel mensen het zouden hebben overleefd als hij de aanval niet had georganiseerd. Misschien was iedereen wel omgekomen.

Zijn naam en foto werden op bevel van het Regiment buiten de media gehouden, maar iedereen in Hereford wist dat hij de man was geweest die in Mali orde op zaken had gesteld.

Die de vijand in de pan had gehakt. Levens had gered.

In de nasleep van de aanval had de Amerikaanse president een privéontmoeting met Carter om zijn dankbaarheid uit te spreken. Later had er in Washington achter gesloten deuren een ceremonie plaatsgevonden die werd bijgewoond door een paar hoge generaals en Congresleden. Daar had Carter de Medal of Honor gekregen, de hoogste Amerikaanse onderscheiding voor een militair. Die medaille kregen normaal gesproken alleen Amerikanen, maar de president had er persoonlijk op gestaan dat Carter er een uitgereikt zou krijgen.

De SAS-leiding had in de maag gezeten met zo'n hoge onderscheiding voor een van hun mensen en ging slechts schoorvoetend akkoord, onder de voorwaarde dat de bijeenkomst een persoonlijke aangelegenheid zou blijven die volledig uit het nieuws werd gehouden. Carter vond dat prima. Hij was van nature een ingetogen man en zat sowieso niet op publiciteit te wachten. Hij voelde zich het meest op zijn gemak wanneer hij in het gezelschap van zijn beste vrienden in de heuvels rond zijn huis in Credenhill liep.

Een tijdje was hij een levende legende in Hereford.

Toen was het allemaal misgelopen. En niet zo'n beetje ook.

Brathwaite had Carter een uitbrander gegeven omdat die had geweigerd bevelen op te volgen. Al snel na zijn terugkeer in Hereford had Carter zich gerealiseerd dat hij een enorme vergissing had begaan: hij had er een machtige vijand voor het leven bij. De ambassadeur had zijn invloed in Whitehall gebruikt om Carters bestaan bij het Regiment tot een hel te maken. Had een outcast van hem gemaakt. Vandaar die belachelijke klus in Chili. Die was hem als straf opgelegd omdat hij bevelen in de wind had geslagen.

Nu ben ik de babysitter van een stelletje tweederangs soldaten.

Eén ding was duidelijk. Hij was na deze stationering klaar bij het Regiment. Daar twijfelde hij totaal niet aan.

Het leek Carter het beste om zich gedeisd te houden en zijn tijd uit te zitten. Dan zou hij teruggaan naar Hereford en de hoge piefen duidelijk maken dat hij het voor gezien hield. Het Circuit was niet meer zo lucratief als tijdens het hoogtepunt van de oorlogen in het Midden-Oosten, toen mensen met de juiste vaardigheden een vermogen konden verdienen, maar Carter zou wel iets vinden. Een voormalige Blade met zijn staat van dienst had ongetwijfeld bewonderaars in de wereld van de particuliere militaire bedrijven. Het loon zou misschien niet denderend zijn en het werk saai, maar hij zou vastigheid hebben.

Het zou beter zijn dan in Hereford blijven en daar behandeld worden als een paria.

Carter keek weer op zijn horloge.

Twee minuten later stapte hij op de soldaten af.

‘Oké, de tijd is om.’ Hij wees met zijn kin naar Medel. ‘Kapitein, wie leidt het voorste aanvalsteam?’

De kapitein wees naar Vargas. ‘Fabian.’

Door de schaaftachtige blik op het gezicht van de commandant had Carter de indruk dat het een politieke beslissing was. De knul had er ongetwijfeld op gestaan als eerste naar binnen te mogen, en Medel had de strijd niet met hem aan gewild.

Er verscheen een grijns op Vargas’ smoel. ‘Ik zal die fuckers een lesje leren,’ zei hij. ‘Ze gaan er allemaal aan, wacht maar.’

‘Goed hoor.’ Carter onderdrukte zijn woede en gaf Medel een knikje. ‘Ik zal achter de eerste groep naar binnen gaan.’

‘Komt u met ons mee, meneer?’ vroeg Vargas fronsend. ‘Waarom?’

‘Omdat ik het godverdomme zeg,’ grauwde Carter. ‘Heb je daar problemen mee?’

‘Nee meneer,’ antwoordde Vargas ijzig.

‘Blijf alert,’ zei Carter. ‘Denk aan wat jullie tijdens de oefeningen geleerd hebben.’

Hij had er een goede reden voor om bij Vargas en diens maten te blijven. Hij wilde zich ervan vergewissen dat de oefening soepel verliep. En dat betekende dat hij achter de voorste groep naar binnen liep en van vertrek tot vertrek volgde. Het kon er bij nabijheidsoefeningen stevig aan toegaan, met kogels die je om de oren vlogen, maar Carter beschouwde het als een cruciaal onderdeel van het werk. Deze jongens gingen zich in een situatie begeven met echte kogels en echte mensen. Er zouden meerdere teams uit verschillende richtingen het doolhof binnengaan, in een poging de vaart in de aanval te houden en agressief en snel te handelen. Er zou veel kinetische actie plaatsvinden. Mensen die alle kanten op renden. Het kon onoverzichtelijk worden. En dan werden er fouten gemaakt.

Alle aanvalsgroepen moesten de vertrekken in hun sector van terroristen zuiveren zonder gijzelaars neer te schieten of per ongeluk kameraden te raken. In zo’n situatie was het cruciaal dat iedereen wist wat hij deed en dat de aanval goed gecoördineerd werd. Anders bestond het gevaar dat soldaten het vuur op elkaar openden.

Terwijl Vargas op zijn gemakje wegliep om zijn uitrusting te controleren, nam Carter Medel apart.

‘Weet je zeker dat je hem de leiding wilt geven?’ vroeg hij zacht. ‘Hij springt er nou niet bepaald uit.’

Medel haalde zijn schouders op. ‘Vargas heeft vrienden. We kunnen beter geen problemen veroorzaken,’ antwoordde hij fluisterend.

‘Het is jouw beslissing. Laat de jongens zich klaarmaken.’

Opeens gonsde het van de bedrijvigheid terwijl Ramirez zijn bevelen gaf. De scherpschutters pakten hun wapen, verspreidden zich snel over het oefenterrein en namen hun positie in zodat de toegangswegen tot het doolhof onder schot werden gehouden. Vervolgens begaven de vijf aanvalsgroepen van drie man zich naar de hun toegewezen ingang.

Een van de groepen begaf zich naar de andere kant van de structuur. Twee andere renden naar de ingangen aan de linkerkant en een vierde naar de deur aan de rechterkant. Ongeveer op hetzelfde moment vertrok Vargas met de vijfde groep.

Rennend ging Carter over het trainingsterrein achter de hoofdgroep aan. Vargas ging voorop naar de deur aan de zuidkant van de vesting.

De twee andere jongens van het team kwamen vlak achter hem aan.

De tweede in de rij, Ivan Garrido, was een gemeen uitziende soldaat die het meer van zijn spieren dan van zijn hersens moest hebben. Zijn kuiten zagen eruit alsof iemand zandzakken om zijn benen had gebonden en zijn spieren waren zo groot als voetballen. Waarschijnlijk bracht hij te veel tijd door in het fitnesscentrum, waar hij zware gewichten deadlifte en zich volpompte met anabole steroïden. Het derde lid van de groep, Carlos Zamorano, was een slome duikelaar.

Na vijftig meter haalde Carter Vargas op zijn gemak in en arriveerde kort na Garrido en Zamorano bij de ingang. Toen hij omkeek zag hij Vargas twintig meter achter zich. De Chileen had een grimas op zijn gezicht en probeerde zijn maten uit alle macht bij te houden.

‘Loop eens een beetje door godverdomme!’ riep Carter naar hem.

Vargas rende strompelend verder en bereikte toen de stapel banden aan de rechterkant van de deurpost. Hij was helemaal buiten adem; het zweet gutste van zijn voorhoofd en stroomde in riviertjes over zijn gezicht.

Jezus, dacht Carter. We zijn nog maar net begonnen en die idioot ziet eruit alsof hij elk moment een hartaanval kan krijgen.

Hij richtte zijn aandacht op Garrido terwijl die zich naar de deur haastte. Zamorano maakte een omtrekkende beweging, stak zijn hand in een zak aan de achterkant van het kogelvrije vest van zijn collega en haalde er een lading springstof uit. Die bestond uit een

stuk slagsnoer dat ongeveer even dik was als een waslijn, vol explosief materiaal met daaromheen dubbelzijdige tape en met een lang stuk stroomdraad eraan bevestigd.

Garrido trok het bovenste laagje van de tape los en plakte het explosief verticaal op het midden van de deurpost, waarbij hij ervoor zorgde dat het stevig vastzat. Toen haalde hij een klein ontstekingsmechanisme met een hendel en een veiligheidspal uit zijn zak. Garrido pakte het uiteinde van het stroomdraad vast en stak dat in de ontsteker. Hij zette de veiligheidspal om en riep naar de anderen dat ze dekking moesten zoeken. Vargas en Zamorano gingen snel op ruime afstand aan weerszijden van de deur staan.

Ze waren bijna klaar.

Carter had door de jaren heen honderden vergelijkbare oefeningen gedaan. Deze oefening was eenvoudig genoeg. Zodra de andere teams bevestigden dat ze hun positie hadden ingenomen, zou Vargas het commando geven. Dan zou Garrido de ontsteker activeren en een elektrische lading door de draad naar het slagsnoer laten lopen. Door de klap zou de deur worden opgeblazen, zodat Vargas' team naar binnen kon en de mannen zich konden verspreiden. Tegelijkertijd zouden de andere vier groepen hun springstof laten ontploffen en door hun eigen toegangspunt naar binnen stormen.

Eenmaal binnen zouden de aanvallers systematisch de vertrekken doorzoeken en net zo lang terroristen met kogels doorzeven tot de hele structuur was gezuiverd.

Carter was alleen niet van plan het zo makkelijk voor ze te maken.

Hij had een verrassing in petto, om iedereen scherp te houden.

Over zijn zender hoorde hij de andere teams melden dat ze hun ingang hadden bereikt. De soldaten spraken in het Engels om hun Britse instructeur ter wille te zijn. Carter moest kunnen verstaan wat ze zeiden, zodat hij kon beoordelen of ze effectief met elkaar communiceerden in de chaos en verwarring van de aanval.

‘Charlie One in positie,’ zei Medel.

Vargas tikte op de knop van zijn zender.

‘Alpha One in positie,’ zei hij met krakende stem in zijn keelmicrofoon.

De vier andere teams meldden zich kort achter elkaar om te bevestigen dat ze klaar waren voor de inval.

Zodra het eerste team zich had gemeld, stak Carter een hand in een van de zakken aan de voorkant van zijn vest en haalde er een M84-flitsgranaat uit.

De drie Chilenen letten niet op Carter. Ze hadden hun aandacht op de deur gericht en gingen in gedachten de indeling en hun verantwoordelijkheden af terwijl ze zich klaarmaakten om naar binnen te stormen. Ze hadden geen idee wat hun te wachten stond.

Carter trok de pin los, zette zich af tegen de bandenmuur en gooidde de granaat eroverheen, in de richting van de achterkant van het doolhof. Hij zag de verblindende lichtflits niet waarmee de granaat tot ontploffing kwam, maar hoorde wel de oorverdovende knal die daarop volgde.

Even heerste er verbijsterde verwarring onder de soldaten. Precies zoals Carter had verwacht.

Het team was volkomen overrompeld door de explosie. Opeens lag hun keurige aanvalsplan in duigen. Nu moesten ze reageren.

Goede SF-teams moesten in staat zijn snel te handelen wanneer een situatie een onverwachte wending nam.

Dit was geen goed team.

Garrido en Zamorano keken naar hun leider en wachtten tot hij initiatief toonde. Vargas stond alleen maar naar de deur te staren. Verlamd door besluiteloosheid.

‘De terroristen komen eraan!’ riep Carter tegen hem. ‘Jullie moeten nú naar binnen, godverdomme! Geef het bevel!’

Toen begon het spektakel. Een verbijsterende aaneenschakeling van luide explosies schalde door de lucht toen de andere groepen hun springstof lieten afgaan. Ze hadden ongetwijfeld de klap van de gra-

naat in het bandendoorloophof gehoord en aangenomen dat de eerste groep de deur door was om de aanval in gang te zetten.

Het was Vargas' schuld. Meteen nadat de granaat was afgegaan had hij de anderen moeten waarschuwen en ze het bevel moeten geven hun explosief pas tot ontploffing te brengen als hij het teken gaf. In plaats van een geoliede aanval uit te voeren, zouden de teams de vertrekken nu op verschillende momenten doorzoeken, met alle mogelijke problemen van dien.

Dat was de eerste fout die het joch maakte.

Het zou vast niet de laatste zijn.

De dikke Chileen begon als een bezetene tegen Garrido te schreeuwen: 'Naar binnen! Naar binnen!'

Carter keek naar de ingang. Garrido ging aan de linkerkant van de deur staan, met de ontsteker in zijn hand. De stroomdraad liep uit het ontstekingsmechanisme, en het andere uiteinde was aan het slagsnoer bevestigd.

Garrido kneep in de ontsteker.

Meteen toen de deur werd weggeblazen golfde er een wolk van rook en puin door de deuropening. Het volgende moment stormde de groep naar voren. Vargas ging als eerste door de met rook gevulde opening naar binnen. Hij kon duidelijk niet wachten om vijanden neer te knallen.

In de bandenconstructie hoorde Carter een reeks harde schoten, die uit het dichtstbijzijnde vertrek kwamen. Vargas, nam hij aan. Die gast was zich gaan uitleven zodra hij een voet binnen de deur had gezet.

Nog een slecht teken.

Een paar meter verderop volgde Garrido Vargas door de deuropening. Zamorano haastte zich achter hem aan.

Terwijl Carter ook naar binnen ging, hoorde hij Vargas' hijgende stem in zijn koptelefoon. Het joch moest schreeuwen om boven de korte salvo's van elders uit het doolhof uit te komen.

‘Ruimte x-Een veilig!’

Carter stapte langs de verbrijzelde deurpost en kwam in het eerste vertrek, een vierkante ruimte die spaarzaam was gemeubileerd met een tafel en stoelen en een klerenkast die tegen de linkerwand stond.

In de hoek schuin tegenover de deur waren twee doelwitten van karton een paar centimeter naast elkaar neergezet. Een ervan was de standaard afbeelding van een terrorist: een gemaskerde man die met een geweer stond te zwaaien. Op de tweede afbeelding stond een vrouw die een kind tegen zich aan drukte. Carter had ze expres naast elkaar neergezet om te zien hoe zorgvuldig de soldaten te werk zouden gaan.

Beide schietkaarten waren doorzeefd met kogels.

Carter liep verder en bleef dicht achter de aanvalsgroep. In tegenstelling tot de rekruten droeg hij geen geweer; hij had zijn Beretta-pistool in de holster aan zijn riem maar zou geen vuurgevecht aangaan. Niet vandaag. Vandaag observeerde hij alleen.

En probeerde hij niet geraakt te worden.

Er klonken krakende stemmen over de zender terwijl de andere groepen hun sector doorzochten, onderbroken door korte geweer-salvo's.

‘Ruimte x-Zeven veilig,’ meldde Medel.

‘Ruimte x-Negen veilig,’ zei Ramirez.

Carter liep snel de kamer weer door en haalde Vargas en diens twee maten in terwijl die zich voorbereidden om het volgende vertrek binnen te gaan.

Vargas probeerde op adem te komen en schreeuwde iets naar Garrido. Die haalde een flashbang uit zijn uitrusting, trok de pin eruit en gooide hem door de deuropening.

Standaardtactiek bij nabijheidsgevechten, met als doel vijanden die zich binnen ophielden tijdelijk te desoriënteren. Bij elke inval was door de deur naar binnen gaan het gevaarlijkste moment. Als het je

niet lukte om de vijand uit te schakelen, werd je neergeschoten zodra je de kamer binnen kwam stormen.

De flashbang ging met een oogverblindende flits af. Het leek wel of er tegelijkertijd een miljoen zaklampen van telefoons aan en uit gingen. Er klonk een zware dreun in de kamer. Vervolgens rende Vargas naar binnen, gevolgd door Garrido en Zamorano.

Carter haastte zich achter de soldaten aan en observeerde hen aandachtig terwijl ze in een boog door het vertrek begonnen te lopen. Vargas keek in het rechtergedeelte van de kamer, met geheven geweer en zijn wijsvinger aan de trekker, of hij vijanden zag. Hij was volledig gefocust op wat er op ooghoogte gebeurde. Carter deed nog een stap naar voren en hoorde toen rechts van hem een harde klap. Hij keek om naar Vargas en zag dat de Chileen omhuld werd door een wolk bijtende rook. Carter realiseerde zich dat Vargas struikel-draad had geraakt.

Jezus, die gast is echt een blok aan het been.

In zijn koptelefoon hoorde hij de vier andere teams Medel op de hoogte stellen van hun vorderingen. Als alle terroristen waren uitgeschakeld zouden de vijf teams in het midden bij elkaar komen en zou Carter de oefening als beëindigd verklaren. Vervolgens zou hij met de jongens bespreken welke fouten er waren gemaakt.

Aan de andere kant van het doolhof klonk een harde explosie, en Carter vermoedde dat iemand een fragmentatiegranaat in een van de kamers had gegooid om de terroristen die zich daar bevonden te elimineren.

De inval werd lang niet zo snel en vloeiend uitgevoerd als de jongens van het Regiment het zouden hebben gekund, maar voor zover hij kon nagaan deed Medel zijn best om de handelingen van zijn teams te coördineren, door ervoor te zorgen dat ze hem voortdurend bleven informeren. Het was niet de slechtste aanval die hij ooit had gezien.

Vargas deed echter zijn best om alles te verkloten.

Carter snelde achter hem aan toen hij het volgende vertrek binnenbanjerde en lukraak het vuur opende. Vargas doorzeefde de terrorist achter de bank en schoot de twee burgers aan weerszijden van hem ook aan flarden. Carter kon zijn ogen niet geloven.

Zelfs het vadsige kantoorpersoneel uit Hereford zou het beter doen.

Hij schatte in dat er sinds het begin van de inval ongeveer twee minuten waren verstreken.

Door wat er over de zender werd meegedeeld wist hij dat de meeste kamers nu waren gezuiverd. Vargas stormde op de opening af die zich recht voor hem bevond en liet nog een rookgranaat afgaan doordat hij recht tegen een struikeldraad aanliep die op borsthoogte was gespannen. Die gast probeerde het wereldrecord blunders op een oefenterrein te breken.

Ramirez' stem siste over de zender dat zijn groep weer een kamer had gezuiverd.

'We maken ons klaar om hier weg te gaan en in vertrek x-Vier de confrontatie aan te gaan,' voegde de explosievenexpert eraan toe.

Carter zag dat Vargas zich twee meter schuin voor hem een weg baande door de grijzen rookflarden terwijl hij zijn mannen voorging naar het aangrenzende vertrek. Aan de zijkant van de ingang bleef hij staan en gebaarde naar Garrido. De gedrongen soldaat gooide een flashbang naar binnen en Vargas stormde door de deuropening.

Carter had meteen door wat er gebeurde.

Hij haastte zich naar de teamleden toe, roepend in zijn microfoon-tje, maar er luisterde niemand.

Voor hem volgden Garrido en Zamorano Vargas het volgende vertrek in. De eerste twee gingen naar links om hun deel van de kamer op vijanden te controleren terwijl Vargas aan de rechterkant keek of hij terroristen zag.

Carter stormde met bonzend hart door de deuropening. Hij rende door een gordijn van rooksluizen en kwam in een rechthoekige